

2:a söndagen i advent

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Luk. 21:25–36.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag predikoämne, *"Herren kommer i sitt rike"*, är en fortsättning, en konsekvens och en utvidgning av förra söndagens budskap, *"Herren kommer till sin kyrka"*. Mellan ankomsten i härlighet på himmelens skyar och ankomsten genom tron på nådemedlen finns ett band, en likhet men också en olikhet, en sträng åtskillnad. Det är bara i kyrkan, i tron på evangelium om Kristi rättfärdighet, som det meningsfullt kan talas om den stund, då Kristus uppenbarar sig i synlig gestalt. Det är bara i den dagliga omvändelsen, i det ständiga bruket av dopets gåva, som vi kan förbereda vårt mottagande av den förhärlicade Kristus och med honom vårt eget förhärlicade. Just utifrån detta förhållande, utifrån tron som mötesplatsen med Gud, framstår också åtskillnaden mellan nu och då, mellan den innevarande tidsåldern och den tillkommande tidsåldern skärande klart och med en tydlighet, som inte tillåter någon blandning mellan de båda.

När vi därför möter den bibliska undervisningen om tecken, som säger oss, att *"Guds rike är nära"*, får vi inte vränga detta till att den yttersta dagens härlighet trots allt punktvis skulle bryta fram, så att vi varje fall delvis redan nu kunde gå från tro till åskådning. När det i dagens evangelium talas om tecken i solen och månen, hör dessa Jesu ord entydigt samman med härlighetsrikets synliga ankomst. Det är inte tal om tecken på det tillkommande utan om just det tillkommande, om världsalltets underkastelse under Jesu synliga herravälde, då himlakropparnas ljus överskuggas och fördunklas av Guds närvaro inför människornas blickar.

Det ivriga skådandet efter himlatecken hör till hedniskt levnadssätt: *"I skolen icke vänja eder vid hedningarnas sätt och icke förfäras för himmelens tecken, därför att hedningarna förfäras för dem"*. (Jer. 10:2) Skräckslagenheten, skräcksynerna hör förvisso till sluttidens fasa, men de finns i hedningarnas hjärtan och i de otrognas ögon som frukter av gudsfrånvändheten och främlingskapet för Gud. Det är ju inte glädje över skapelsens rikedom och Skapa-

rens skänker, som fyller vår omvärld, utan just fasa, skräck och bävan för tusen och en faror, de flesta inbillade. Tron återigen frågar inte efter fasa utan efter glädjen, efter glädjerika tecken. De är okända för otron – naturligtvis. Det gäller allting, som Jesus verkligen gör till tecken: villolärans stigande kraft, förföljelsen av evangeliums bekännare, Jerusalems fall. Ingen antik filosof, ingen romersk ämbetsman, inte heller någon hednisk nutidsmänniska låter sig omvändas till tron på Jesu ankomst på himmelens skyar genom att kristendomen läromässigt upplöses, genom att man sätter munkorg på religiösa fanatiker och fundamentalister, genom att en romersk fältherre en gång nedbrände ett kolonialfolks tempel med dess blodiga offerskålar och kväljande offerrök. Sådant är, som bekant, livet. Nej, det är endast av tron allena, som Jesus ges rätt i sina förutsägelser, så att det förutsagda får den glädjerika funktion, som beskrivs med orden: *"Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning"*.

Så är ondskan fångad i Guds nät och Satan gjord till hans tjänare. Så är villoläran, motståndet, Jerusalems förstörelse förvandlade till knoppar på vår saliga förväntans fikonträd, ja, *"När I fån se att de skjuta knopp, då veten I av eder själva att sommaren redan är nära"*. Härom förkunnar vi så:

- I. **vi skall glädjas, ty förnekelsen betygar vår förlossning,**
- II. **vi skall glädjas, ty motståndet betygar vår förlossning,**
- III. **vi skall glädjas, ty templets undergång betygar vår förlossning.**

I. Vi skall glädjas, ty förnekelsen betygar vår förlossning.

När vi möter den fräcka förnekelsen, som under kristen förklädnad vränger vår tros heligaste sanningar, blir vi upprörda, och vår tunga talar hårda ord, stickande ord, onda ord. Vårt kvarblivande kött skrudar sig som *"helig vrede"*, vars rätta halt dock Gud

känner. Dagens evangelium lär oss att avkläda den hållningen. Vi lär oss att med bävan men också med glädje betänka, att utan förnekelsen vore Kristus en falsk profet, en falsk Messias, och vi utan syndernas förlåtelse, liv och salighet. Utan vantolkningarna, förvrängningarna, de maktberusade allkristna rörelserna kunde vi inte upplyfta våra huvuden. Så framstår Gud som den i allo rättfärdige, ja, detta sker, "på det att du må finnas rättfärdig i dina ord". (Rom. 3:4)

II. Vi skall glädjas, ty motståndet betygar vår förlossning.

Liksom de falska profeterna avtäckar vår köttsliga vrede, gör motståndet detsamma. När vi möter inte bara falsk lära, som släpar Kristi Ord och sakrament i smutsen, utan också den personligt riktade illviljan, den ohederliga insinuationen, det högmodiga hänledet, väcks alla slags känslor, liknande känslor, till liv hos oss. Vi är ju goda, så länge vi möter godhet, men onda, när ondskan andas på oss. Så skall vi på nytt betänka, att dessa människor, som av Gud överlämnats till sin egen otro och nu samlar skuld

på skuld till ökande av sin fördömelse, i sitt handlande bekräftar vårt nådastånd, "att den nåd I stå i är Guds rätta nåd" (1 Petr. 5:12), att Kristus skall förhärliga sig i oss.

III. Vi skall glädjas, ty templets undergång betygar vår förlossning.

I domen över Jerusalem ser vi i ljuset av Ordet, hur Kristi fullkomliga, heliga och obefläckade offer är tillvarons centralpunkt. Avvisandet och förnekelsen av detta Guds stora verk nedkallar Guds förtärande vrede, de eldslågor, som förtärde templet. Så förhärligar sig Gud i denna sin dom, och dess tydligare blir bilden av den store Översteprästen och det sanna offret, som vid salighetens förlust kallar på vår tro. Det är denne Kristus, som kommer mot oss, till oss som sjunger: "Jerusalem är öde, Dess tempel fallit ner, Dess präster äro döde, Dess spira är ej mer; Men Kristi rike varar Och sig alltmer förklarar. Välsignad vare han Som kom i Herrens namn!" (sv. ps. 43:7)

Amen.